

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

15 מאי 2014

ת"ד 13-05-9568 מדינת ישראל נ' יוסף

בפני כב' השופט אבשלום מאושר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם זמיר יוסף

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איל פורטל

הנאשם וב"כ עו"ד שירי שפר

פרוטוקול

ביהמ"ש מקריא את הכרעת הדין.

הכרעת דין

בהסתמך על סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו כמפורט בכתב האישום.

כתב האישום:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בו מיוחס לו עבירות של גרימת תאונת דרכים נזק וחבלה, עבירה בניגוד לתקנה 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 סמל סעיף 2425, נהיגה רשלנית, עבירה בניגוד לסעיף 262(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961 סמל סעיף 2011, חבלה של ממש, עבירה בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א-1961 סמל סעיף 2009 עבירות מיום 17.07.12.

2. **מכתב האישום עולה:** כי בתאריך 17.07.12 בשעה 21:30 נהג הנאשם ברכב פרטי מתוצרת פולקסווגן מ.ר 9136835 ברחוב בן גוריון לכיוון מערב כאשר באותה העת חצתה הגב' מזל עובדיה ילידת 1963 (להלן: "הולכת הרגלי") את הכביש מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

15 מאי 2014

ת"ד 9568-05-13 מדינת ישראל נ' יוסף

1 וגרם לתאונת דרכים בכך שנהג רכבו ברשלנות, לא אפשר לה לחצות בבטחה את הכביש
2 ופגע בה.

3 כתוצאה מהתאונה נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש- שברים מרובים בגולגולת,
4 כריתת טחול ושברים נוספים. נזקקה לניתוח ואשפוז, כיום עוברת הליך שיקומי ומרותקת
5 לכיסא גלגלים.

6
7 3. בתאריך 05.10.13 הודה הנאשם בעבודות המיוחסות לו בסעיף 1 ו-2 לכתב האישום, כופר
8 בסעיף 3 ומודה בתוצאות סעיף 4 לכתב האישום למעט המילים : "כיום עוברת הליך
9 שיקומי, מרותקת לכיסא גלגלים".

10
11 4. בימים 09.12.13, 05.02.14 ו- 04.03.14 נתקיימו ההוכחות.

12 5. השאלות שבמחלוקת

13
14 5.1 מקום האיפקט.

15 5.2 מרחק החצייה של הולכת הרגל מרגע ירידתה ועד למקום האימפקט.

16 5.3 מהירות החצייה וזמן החצייה של הולכת הרגל.

17 5.4 זמן תגובת הנאשם.

18 טענות התביעה

19
20 6. לטענת התביעה הממצאים בתיק ומעדות ע"ת ניתן ללמוד כי התאונה ארעה בשל רשלנות
21 וחוסר זהירותו של הנאשם בכך שלא הגיב כאשר הולכת הרגל ירדה מהמדרכה, למרות
22 שיכול והיה צריך להבחין בה בעת ירידתה מהדרכה.

23
24 7. זאת ועוד, קיימת חובת זהירות מוגברת על הנאשם, מדובר בתאונה שניתן היה למנוע
25 בנקל וההסבר היחידי להתרחשותה הוא התרשלותו של הנאשם. מבחינה עובדתית, לטענת
26 התביעה, ניתן לקבוע כי הנאשם התרשל משום שאיחר בתגובתו. עוד טענה התביעה כי
27 הנאשם התרשל בכך שלא נהג כפי שנהג מן הישוב היה נוהג בנסיבות אלה והיה עליו לצפות
28 מראש את האירוע ולפעול בהתאם, קרי לעצור בזמן ולמנוע את הפגיעה בהולכת הרגל.
29

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

15 מאי 2014

ת"ד 9568-05-13 מדינת ישראל נ' יוסף

8. לגישת התביעה יש להעדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסת הנאשם ולהרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

טענות ההגנה

9. ההגנה בסיכומיה ביקשה לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לטענתה, למרות שהנאשם נקט במשנה הזהירות ובהתאם לכללי הבטיחות, בנסיבות העניין לא יכול היה להבחין בהולכת הרגל, וכי התביעה לא הוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמת הנאשם.

לטענת ההגנה, הממצאים הקיימים הם ברמת מהימנות נמוכה, אין ממצא אובייקטיבי כלשהו באשר למקום האימפקט בכביש או מקום ירידת הולכת הרגל לכביש או מקום המצאות רכב הנאשם עת הולכת הרגל ירדה לכביש. עוד טענה ההגנה לקיומם של מחדלי חקירה ביניהם אי תיעודו של ניסוי שדה הראיה וביצועו הלוקה בחסר ואי חקירת עדים פוטנציאליים. לנוכח האמור טענה ההגנה כי האפשרות לפיה התאונה הינה בלתי נמנעת היא למעלה מסבירה.

עוד הוסיפה ההגנה וטענה כי גם לו ניתן היה לבסס הרשעה על סמך הצבעת הנאשם על מקום האימפקט והחשובים המתמטיים הנגזרים מכך, עדיין בהתקיים הנתונים האובייקטיביים- מגבלת שדה הראייה וכי הנאשם לא יכול היה להגיב בעת התפרצות הולכת הרגל לכביש מאחר ולא הייתה כלל בשדה ראייתו- לא ניתן להרשיע הנאשם ולקבוע אחריותו לגרימת התאונה.

ככלל טוענת ההגנה כי הטלת אשמה על הנאשם בנסיבות התיק הינה בעייתית ובנויה על ספקולציות ונתונים חסרים. מכיוון שכך, מבקשת ההגנה לזכות הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

פרשת התביעה

10. מעדותו של ע"ת מס' 1, שי אבוטבול, אשר הינו עד נטרלי באופן מובהק, עולה כי בעת האירוע היה "בתחנה של ההסתדרות", הבחין בהולכת הרגל אשר לדבריו חצתה שלא

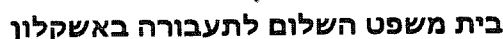

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

15 מאי 2014

ת"ד 9568-05-13 מדינת ישראל נ' יוסף

- 1 במעבר חצייה בנתיב השלישי. מסר כי: "באה לחצות והיא חזרה אחורה בחזרה והתקדמה
2 עוד 50 מטר קדימה וחצתה את הכביש באלכסון כשהייתה תנועה שם" כשנשאל בחקירה
3 ראשית: "בעדותך אתה מציין שאתה מרוכז בהולכת רגל כמה דקות, איך ראית את מצב
4 הכביש?" השיב: "הייתה תנועה. אני ראיתי איך היא רצה לכיוון הכביש ואיך האוטו פוגע
5 בה" (ראה פרוטוקול הדיון מיום 9.12.13 עמ' 2 שורות מס' 18-22 וכן עמ' 3 שורות מס' 15-
6 16) בחקירה נגדית כשנשאל: "ראית אותה הולכת על המדרכה וראיתי שהיא ניסתה פעם
7 ראשונה לחצות וחזרה חזרה?" השיב: "נכון ראיתי שהיא מנסה לחצות את הכביש והיא
8 חזרה חזרה אחורה". וכשנשאל: "למה היא חזרה?" השיב: "כי היא ראתה שיש תנועה
9 חזקה ואז חתכה נכנסה בתנועה עצמה..". וכשנשאל: "תתאר לי באיזה קצב היא הלכה" ?
10 השיב: "היא הייתה בקצב של ריצה איטית כזאתי ואז הנהג הפוגע פגע בה". כשנשאל:
11 "אחרי התאונה הנהג היה בהיסטריה?" השיב: "כן". (ראה עדותו מפרוטוקול הדיון מיום
12 9.12.13 עמ' 3 שורות מס' 25-32 וכן עמ' 4 שורה מס' 1).
13 מעדותו של ע"ת מס' 1 עולה כי הולכת הרגל חצתה את הכביש באלכסון בזמן תנועת כלי
14 הרכב ובריצה וכי הנהג שפגע בה היה בהלם ובהיסטריה.
15
16 כמו כן העידה ע"ת מס' 2, השוטרת טליה פלדמן, אשר הגישה דו"ח פעולה (סומן ת/1).
17 מ-ת/1 עולה כי העדה הגיעה למקום התאונה וכי אמבולנס פינה את הפצועה, חברה לנהג
18 הפוגע, וכי לא ניתן לתקשר אתו מכיוון שהיה בהלם, וכי דווחה לבוחנים עד להגעת בוחן
19 תנועה בשם אליאב להמשך טיפול. בהמשך נתבקשה על ידי הבוחן לדמות את דמותה של
20 הולכת הרגל ולעמוד על שפת המדרכה וכך ביצעה. צוין כי הכביש נסגר לתנועת רכבים
21 ולהמשך טיפול הבוחן. בדוכן העדים מסרה כי אינה זוכרת אם הייתה לבד או עם אחד
22 המתנדבים, וכי אישרה כי לא ניתן היה לתקשר עם בעל הרכב. (לעניין זה ראה פרוטוקול
23 הדיון מיום 9.12.13 עמ' 5 שורות מס' 16-5).
24
25 העיד ע"ת מס' 3, הבוחן, והגיש סקיצה בצירוף נספח לסקיצה - סומנו בהתאמה ת/2 ו-
26 ת/3, דו"ח בוחן - סומן ת/4, דף שחזור תאונה במהירות של 70 קמ"ש - סומן ת/5, מזכר
27 מיום 31.12.12 שכותרתו התייחסות לשדה ראייה - סומן ת/6, לוחות תצלומים שצילם העד
28 18 תמונות סומנו - ת/7, הודעת נאשם תחת אזהרה - סומן ת/8.
29

15 מאי 2014

5

8

9

17

21

22

25

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

ת"ד 13-05-9568 מדינת ישראל נ' יוסף

15 מאי 2014

- 1 שגה הבוחן בטענתו כי אין משמעות לעובדה כי הולכת הרגל חצתה את הכביש באלכסון.
2 **תקנה 111** קובעת כי: "לא ירד הולך רגל ממדרכה או ממוקם מבטחים אחר שבדרך באופן
3 פתאומי או מבלי שנקט בזהירות מספקת, בשעה שרכב מתקרב אליו ממרחק שאין סיפק
4 בידי נהג הרכב לעצור את הרכב כדי למנוע תאונה".
5
6 יש לבחון כל מקרה לנסיבותיו העובדתיות, כאשר החובה המוטלת בראש ובראשונה על
7 הנהג לוודא כי הולך הרגל אינו מתכוון לחצות את הכביש ורק אז רשאי להמשיך בנסיעתו.
8
9 במקרה דנן ובנסיבות תיק זה, עולה כי חקירת התאונה כפי שבוצעה על ידי הבוחן, ועדותו
10 בדוכן העדים לא עמדו בסטנדרטים המתבקשים ובכל הקשור לתיק זה כפי שיוסבר להלן.
11
12 הבוחן המשטרתי, רס"מ אטשגאה אליאב, אשר הגיע למקום הזירה לצורך חקירת התאונה
13 לא עמד בסטנדרטים המקצועיים אשר ישפכו אור אודות התרחשות התאונה, ואפרט:
14 הבוחן מסר כי שיחזר את התאונה על פי ממצאים שהיו בשטח וכי נעזר בעדויות ועל פי
15 הצבעת נהג (ראה עמ' 14 מיום 9.12.13 שורות מס' 16-18). הלכה למעשה הובהר כי הבוחן
16 התעלם מעדויות עדי התביעה, בחקירה ראשית מסר כי שיחזר את התאונה לפי ממצאים
17 וכדבריו "שחזור אני מבצע לפי ממצאים. בתאונה לא היו הרבה ממצאים שיכולתי לקחת
18 מהשטח אז נעזרתי בעדויות ועל פי הצבעת נהג כך שהתייחסתי לגרסת נהג שהיא
19 משמעותית כאן" (ראה פרוטוקול הדיון מיום 09.12.13 עמ' 14 שורות מס' 16-17). מעדותו
20 של ע"ת מס' 1 עד ניטרלי אשר ישב בתחנת האוטובוס והיה ממוקד בהולכת הרגל מסר כי:
21 "הייתה תנועה. אני ראיתי איך היא רצה לכיוון הכביש ואיך האוטו פוגע בה" (ראה
22 פרוטוקול הדיון מיום 9.12.13 עמ' 2 שורות מס' 18-22 וכן עמ' 3 שורות מס' 15-16)
23 בחקירה נגדית כשנשאל: "ראית אותה הולכת על המדרכה וראיתי שהיא ניסתה פעם
24 ראשונה לחצות וחזרה חזרה?" השיב: "נכון ראיתי שהיא מנסה לחצות את הכביש והיא
25 חזרה חזרה אחורה". וכשנשאל: "למה היא חזרה?" השיב: "כי היא ראתה שיש תנועה
26 חזקה ואז חתכה נכנסה בתנועה עצמה..." וכשנשאל: "תתאר לי באיזה קצב היא הלכה?"
27 השיב: "היא הייתה בקצב של ריצה איטית כזאתי ואז הנהג הפוגע פגע בה. כשנשאל:-
28 אחרי התאונה הנהג היה בהיסטריה?" השיב: "כן". (ראה עדותו בפרוטוקול הדיון מיום
29 9.12.13 עמ' 3 שורות מס' 25-32 וכן עמ' 4 שורה מס' 1). טענת הבוחן כי נעזר בעדויות היא
30 טענה שאינה נסמכת בפעולות שביצע, שכן הוברר כי הבוחן התעלם מהנתון כי המדובר

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

ת"ד 9568-05-13 מדינת ישראל נ' יוסף

15 מאי 2014

1 בהולכת רגל שרצה, או ריצה איטית וקבע בשחזור שערך על פי נתון של הליכה מהירה (ראה
2 עמ' 16 לפרוטוקול הדיון מיום 9.12.13 שורות מס' 31-32). לא זו אף זו בעדותו בדוכן העדים
3 בח.נ כשנשאל: **באם העד אומר לך שהולך הרגל חצה בריצה איטית על איזה נתון הייתה**
4 **מסתמך בדף ההנחיה מס' 19/16?** (המדובר בריכוז נתונים לשימוש הבוחנים בבואם לקבוע
5 מהירות חציית הולך רגל בחקירת תאונת דרכים- סומן נ/1 הוספה שלי א.מ.) השיב: " **מן**
6 **הסתם כן**" עוד אישר כי מסתמך בתשובותיו על נ/1 (ראה פרוטוקול הדיון מיום 09.12.13,
7 עמ' 17 שורות מס' 21-24). הבוחן למעשה מתעלם ממה שנמסר על ידי העד הניטרלי
8 ומהטעמים השמורים עימו קבע כי הולכת הרגל הלכה בקצב של הליכה מהירה בטענה, כי
9 אין המדובר באישה צעירה, וכי, לכאורה, נשים בנות 50 לא רצות ריצה קלה (ראה
10 פרוטוקול הדיון מיום 09.12.13 עמ' 18 שורות מס' 24-27). עוד מסר הבוחן כי למרות שעד
11 תביעה מס' 1 מוסר כי הולכת הרגל חצתה בריצה איטית מסר כי: " **עדיין היה הולך על**
12 **הליכה מהירה**", בהמשך מסר כי אם הנתון היה על קצב של ריצה קלה סביר להניח שהיה
13 מתבסס על נתון של 2.4 שניות (ראה פרוטוקול הדיון מיום 09.12.13, עמ' 19 שורות 8-9). אף
14 בנקודה זו החליט הבוחן, במנותק מהראיות, לקבוע כי המדובר בהולכת רגל אשר חצתה
15 את הכביש בקצב של הליכה מהירה, וזאת במקום בקצב של ריצה כפי שקבע עד התביעה
16 בחקירה הראשית, או בקצב של ריצה איטית כפי שמסר ע"ת מס' 1 בעדותו בחקירה
17 הנגדית.

18 לא זו אף זו, ולמרות שבדוכן העדים מסר כי השחזור התבצע על פי הממצאים ונעזר
19 בעדויות ועל פי הצבעת הנהג (ראה עמ' 14 שורות 16-17 לפרוטוקול הדיון מיום 09.12.13),
20 בהמשך מסר כי " **כל הממצאים המופיעים בשחזור ומה שעשיתי, מסתמכים על עדותו**
21 **והנתונים שנתן לי הנהג, אין לי בשטח ממצאים אחרים ועל זה התבססתי**" (ראה עמוד 19
22 שורות 25-26 לפרוטוקול הדיון מיום 09.12.13).

23 אף לעניין המדידה כפי שציין בדוכן העדים, 7.60 מטר אינו עומד עם האמור בסקיצה אשר
24 סומנה ת/3, דהיינו, מהסקיצה עולה כי רוחב הנתבים הוא 7 מטר ולא ברור כיצד הגיע
25 לנתון כפי שציין (7.60 מטר).

26 כמן כן, בדוח הבוחן אשר סומן ת/4 בסעיף 14 צוין כי בהצבעת הנהג מקום התאונה נמצא
27 כי הולכת הרגל נפגעה בין הנתבים האמצעי לשמאלי. וכשנשאל בחקירה הנגדית ענה הבוחן
28 בצורה מתחמקת ומסר כדלקמן: " **יכול להיות שלא ניסחתי את זה נכון והתכוונתי למצב**
29 **שהוא ראה אותה בפעם הראשונה ובלם, לא הייתה כוונה שהפגיעה הייתה בין הנתבים**
30 **האמצעי, הכוונה הייתה איפה שהוא ראה אותה ובלם לראשונה וזה מופיע גם בעדות**
31 **שלו**". (ראה עמ' 16, שורות 1-3 לפרוטוקול הדיון מיום 09.12.13).

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

ת"ד 9568-05-13 מדינת ישראל נ' יוסף

15 מאי 2014

1 עינינו הרואות כי תשובתו של הבוחן אינה נתמכת באמור בת/4 סעיף 14, וכן בהודעתו של
2 הנאשם מת/8 שורות 44-45.
3
4 עוד אוסיף כי מקום קביעת האימפקט הוא במנותק מממצאים אובייקטיביים כגון נזקי
5 הרכב כפי שפורטו בסעיף 5 לת/4 ולא תועדו כלל וכלל, כאשר הבוחן התבסס אך ורק על
6 הצבעת הנאשם מה שמעיד על מהימנות נמוכה. מה עוד ששברי הפנס או המראה לא נמצאו
7 במקום עליו הצביע הנאשם אשר קרוב לוודאי כי אין זה מקום האימפקט, יתרה מכך על פי
8 נ/2 "שחזור תאונות דרכים מסוג פגיעה בהולך רגל" נקבע כי שיטה זו לוקה במהימנות
9 נמוכה ובמצב דברים זה היה ראוי לתמוך אותה בסימנים נוספים אלא שכאמור הבוחן,
10 מהטעמים השמורים עמו, התבסס אך ורק על הצבעת הנאשם. אציין כי כשנשאל מאיפה
11 השברים השיב: "לא זכור לי, לא יכול לענות לך על השאלה הזו, אלה הנזקים שראיתי
12 ברכב". ובהמשך כשנשאל: "תסכים איתי שבתיק זה יש שברים ולא מצאת אותם",
13 השיב: "יכול להיות, הסתמכתי יותר על גרסת הנהג כי השברים הביאו אותי לקרוב הנהג
14 הכי טוב בשבילי כך אני חושב". ובהמשך כשנשאל "במקום שבו הנהג הצביע לך שהוא
15 חושב שזה מקום המגע בכביש לא מצאת שברים אחרת היית אומר נכון", השיב: "אם היו
16 שברים הייתי מציין". כנשאל: "לא הלכת אחור לכיוון מזרח כדי לחפש שברים שאנו
17 יודעים שהיו קיימים". השיב: "הלכתי לכיוון מזרח ולא ראיתי שברים, אם היה הייתי
18 אומר והייתי רושם אותם גם. עובדה שמצאתי את הכתם דם, אם הייתי רואה סימנים
19 אחרים הייתי מעלה אותם". כנשאל: "נכון שכתם הדם מעיד רק על מקום שכיבת
20 הפצועה לאחר התאונה ולא רלבנטי למקום המגע והתאונה עצמו, ברור שאחרי?" השיב:
21 "המקום שבו שכבה זה נכון, אבל יש היום, מלמדים חומר חדש שאפשר גם על פי
22 הטלה". נשאל: "לא עשית חישוב כזה?" השיב: "לא עשיתי, זה חדש. זה רק בתקופה
23 האחרונה ולא בתקופת התאונה ואני מאמין שאם היה לי את הידע הזה הייתי משתמש בו,
24 כל הזמן אני מתקדם". נשאל: "אנו מסכימים שהיו שברים?" השיב: "לא מסכימים עם
25 זה, לא אמרתי שלא היו, יכול להיות שהיו ולא ראיתי". כשנשאל: "הפנס שלם, מראת
26 התשקיף שלמה?", השיב: "הפנס לא שלם, יכול להיות שהיו ומישהו בעט ולקח את זה,
27 אני לא ראיתי, הכל הסתמך כאן על הנהג, אם הייתי מסתמך על הממצאים, ממצאים זה
28 לא נכון, אין סוף". כנשאל: "אמרת שהעדפת להשתמש בהצבעת הנהג?" השיב כי: "כן, כי
29 לא היה לי משהו אחר". כנשאל: "כי לא חיפשת את השברים?" השיב: "בסדר, את יכולה
30 לטעון את זה. אם הייתי מוצא את המראה בצד ימין זה אומר שהתאונה הייתה בצד ימין,
31 לא. אין סוף לזה, מה לעשות". (לעניין זה ראה עמ' 26 שורות 31-4 ועמ' 27 שורות 1-7
32 לפרוטוקול הדיון מיום 09.12.13).

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

15 מאי 2014

ת"ד 9568-05-13 מדינת ישראל נ' יוסף

1 עינינו הרואות כי מסקנות הבוחן אינן מבוססות, מהסיבות השמורות עמו לא טרח לבחון
2 סימני שברים, ואף לא בדק את גרסת העד הניטרלי, אשר ניתן היה להצביע על המקום בו
3 חצתה הולכת הרגל, וזאת למרות שהיה מקום לתמוך את מסקנותיו בממצאים נוספים על
4 מנת לקבוע את מקום האימפקט מה שלא בוצע במקרה דנן.

5

6 יתרה מכך, בהמשך החקירה הנגדית נשאל: "זה נכון שבלי שאנחנו יודעים מה מקום המגע
7 בכביש, בין הולך הרגל לרכב, אי אפשר להגיע לממצא כלשהו, נכון? השיב: "בגדול, את
8 צודקת. אם חסר נתונים לשחזור אז אי אפשר לעשות שחזור". כשנשאל: "ולך אין שום
9 נתון חוץ ממה שהצביע נכון?". השיב: "עוד פעם חוזרים לנקודה שהנתון הזה נשאב
10 מהצבעתו וגרסתו של הנהג. כל הנתונים הם מגרסת הנהג". כשנשאל: "בהנחיות שלכם
11 בספר כתוב, (נ/4) אם אין כל סימן, סימני בלימה, צמיגים, פיזורי אדמה, צבע, פיזור
12 ריסוסי זכוכית מפנסי רכב, סימני דם, אם אין שום דבר אז באמת יש להיעזר בהצבעת
13 עדים, נהגים או מעורבים. יש לזכור ששיטה זו לוקה במהימנות נמוכה, ולכן רצוי לתמוך
14 אותה בסימנים נוספים ולבצע הצבעה כזו על יותר מעד אחד ולבצע ממוצע בין
15 הצבעותיהם?". השיב: "הסתמכתי על הנהג, וזה מה שהיה לי". כשנשאל: "בת/5 בשחזור
16 שערכת, כתבת S4 מבלימה הפגיעה, מאיפה נתון זה?". השיב: "(חושב ומעייין) אני מנסה
17 לשחזר לפי הנוסחה, זה הרחקת הרכב מהפגיעה שלו, אני אעביר את התשובה מאוחר
18 יותר, אני לא רוצה לתת תשובה שגויה, אני רוצה לבדוק את זה". כשנשאל: "תסכים איתי
19 שאין בתיק זה שום ממצא אובייקטיבי שאומר לנו איפה היה רכב הנאשם בנקודה
20 הקריטית בזמן, הולכת הרגל ירדה מהמדרכה לכביש?". השיב: "מכל מיני נתונים שיש לי
21 מהנהג, לא יכול להגיד בדיוק איפה הרכב, זה מה שיש לי, ברור זה רק חישובים
22 מתמטיים". כשנשאל: "הוא לא אמר איפה היה כשהיא ירדה לכביש?". השיב: "הוא אמר
23 איפה ראה אותה בפעם הראשונה וזה היה במרכז הכביש. והוא לא אמר שהוא ראה אותה
24 על המדרכה". כשנשאל: "אתה לא ביקשת ממנו שיצביע לך איפה הוא היה כשהוא ראה
25 אותה לראשונה?". השיב: "ביקשתי ממנו איפה ראה את הולכת הרגל פעם ראשונה על
26 המדרכה, זה היה בניסוי". כשנשאל: "התשובה לשאלה שלי היא לא?". השיב: "לא, לא
27 ביקשתי ממנו". כשנשאל: "מה עושה מכשיר וריקום?". השיב: "מכשיר זה נועד למדוד
28 מקדם חיכוך בכביש". כשנשאל: "לא השתמשת בו בתאונה זו?". השיב: "לא". (לעניין זה
29 ראה עמוד 28 שורות 2-31 לפרוטוקול הדיון מיום 09.12.13).

30

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

15 מאי 2014

ת"ד 13-05-9568 מדינת ישראל נ' יוסף

בע"פ 4384/93, אילן מליקר נ' מ"י [פוסם בנבו] נקבעה המשמעות בדבר מחדלי החקירה
ונקבע כדלקמן:-

"יש נסיבות שבהן כרוכה אי עריכת בדיקה או אי רישום הודעה על ידי
המשטרה, באובדן ראיה חשובה, ולעיתים אף חיונית, הן לתביעה והן
להגנה. כאשר חסרה ראיה כאמור לתביעה- נזקף המחדל החקירתי
לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה
התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה, ואילו מקום שהעדרה של
הראיה חסר להגנה, תוכל זו להצביע על המחדל כשיקול בדבר קיומה
של האפשרות הנטענת על ידה, הכל בהתאם לנסיבות של העניין
הנדון".

בהתייחס לתיק דנן, ממכלול האמור עולה, כי הבוחן לא ביצע פעולות חקירה נדרשות,
נראה כי הבוחן יצא מנקודת הנחה כי אשמת הנאשם ברורה ברמה שאין לבצע פעולות
חקירה מקיפה.

הבוחן קבע ממצאים שאינם עולים בקנה אחד עם העדויות והממצאים שהובילו את הבוחן
לחישובים מתמטיים.

הבוחן קבע קצב מהירות הולכת הרגל אשר אינה נתמכת בדברי ע"ת מס' 1.

קביעת מקום האימפקט על ידי הבוחן אינה מתיישבת עם ממצאים אובייקטיביים אותם
היה על הבוחן לבחון כדוגמת שברי הפנס והמראה של רכבו של הנאשם. עוד היה עליו לבצע
הצבעה על פי עד ראיה אובייקטיבי -ע"ת מס' 1, כמו כן לא ברור על מה התבסס הבוחן
באשר לקביעה כי המדובר במרחק של 7.60 מ' מן המדרכה, בו בזמן שלא עלה בידי הבוחן
להבהיר מהיכן התוספת של 20 הס"מ הללו, כמו כן התוספת של 40 ס"מ אינה מתיישבת עם
מקום הצבעת הנאשם.

בת/5 בשחזור שערך הבוחן כתב S 4 מבלימת הפגיעה. כשנשאל הבוחן מהיכן הנתון, לא ידע
להשיב ומסר כי יצטרך לבדוק ויעביר את התשובה מאוחר יותר, מיותר לציין כי הבוחן לא
נתן כל תשובה בנדון.

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

15 מאי 2014

ת"ד 9568-05-13 מדינת ישראל נ' יוסף

1 הבוחן הודה כי לא ביקש מהנאשם להצביע היכן ראה פעם הראשונה את הולכת הרגל.
2 הקביעה בדבר שדה ראייה של 100 מ' ממקום התאונה אינה מתיישבת עם הממצאים, שכן
3 הבוחן רשם ב- 2/ת כי במרחק של 45.60 מ' בו הבחין בהולכת הרגל בפעם הראשונה, וכן
4 ראה ב- 7/ת, תמונה מס' 18, שם מציין הבוחן בשחזור בו רשם כי הנאשם ראה את הולכת
5 הרגל בפעם הראשונה.

6

7 מהאמור לעיל, אין המדובר באמות מידה מקובלות לקביעת אחריות לתאונה.
8 כל מחדלי החקירה האמורים לעיל, והחשש כי הבוחן קבע את דעתו בטרם ביצע את
9 החקירה בדבר אשמתו של הנאשם, יוצרים ספק ממנו רשאי הנאשם ליהנות.

10

11 ההגנה העידה את מומחה ההגנה, ואולם בנסיבות האמורות לא מצאתי לנכון להתייחס
12 לאמור על ידי מומחה ההגנה, שכן בהתייחסותי לראיות גופא בתיק והתנהלות הבוחן אשר
13 הביאה למחדלי חקירה היורדים לשורש העניין, אני קובע כי יש לזכות את הנאשם
14 מהמיוחס לו בכתב האישום ולו מחמת הספק.

15

16

סוף דבר

17 13. לאור האמור לעיל, ומשהמאשימה לא הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירות המיוחסות
18 לנאשם בכתב האישום, הרי שאין מנוס מלזכותו מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו
19 בכתב האישום.

20

21 זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בב"ש בתוך 45 יום מהיום...

22 ניתנה והודעה היום ט"ו אייר תשע"ד, 15/05/2014 במעמד הנוכחים.

אבשלום מאושר, שופט

23